

SOMSEN CAMPING WEEKEND TE IJZERLO

door Johan F. Somsen [1089]

Mij valt dit jaar de eer te beurt over het Somsen camping weekend te schrijven aangezien de vaste medewerker en organisator van deze activiteit, Wim Somsen [518], wegens vakantie niet aanwezig kon zijn. Dat heeft hem, naar ik heb begrepen, heel erg veel pijn gedaan.

Het Somsen Camping Weekend 2002 hebben we dit jaar wederom gehouden dicht bij de plaats van onze *roots*: op de **boerderijcamping het Hoftijzer** in IJzerlo. Dat is op ongeveer één kilometer van het **Somsenhuis**, de plek van het oude *Sompssteden*, waar omstreeks 1609 onze gemeenschappelijke voorouder ploeterde om in leven te blijven en daarnaast nog tijd vond om voor nageslacht te zorgen.

Maar liefst achtenveertig van zijn nazaten kwamen op de camping bijeen voor een ongedwongen en uitermate gezellig weekend. Voor sommigen duurde het verblijf zelfs bijna een week.

Het begon allemaal vijf jaar geleden ten tijde van onze eerste grote Somsen Reünie in augustus 1997. Voor een aantal Somsens was de camping de aangewezen plek voor hun verblijf in de Achterhoek om vanaf die uitvalsbasis aan alle reünieactiviteiten deel te nemen. Al tijdens de reünieweek ontstond het plan om van het gezamenlijk kamperen een jaarlijks terugkerend gebeuren te maken.

Nu doen we dit al weer voor de zesde keer en het moet gezegd worden dat het enthousiasme onder de deelnemers groot is. De club kampeerders is weliswaar niet al te groot, maar daarnaast weten ook diverse andere Somsens hun weg naar IJzerlo te vinden op de zaterdagavond om aan de feestelijke barbecue deel te nemen. Ook in de toekomst is ieder lid van de Somsen familie van harte welkom om eens een kijkje te komen nemen. Dit jaar stond het campingweekend vooral in het teken van de **tweede grote Somsen Reünie** die deze keer in Baldwin, Wisconsin, in de Verenigde Staten werd gehouden. Van de acht Nederlandse deelnemers aan de Amerikaanse reünie zijn er maar liefst zeven in IJzerlo aanwezig. Dat hield uiteraard in dat er veel over deze Amerikaanse reünie werd verteld. Ook was er veel filmmateriaal; tijdens de barbecue werden videobeelden vertoond van de reünie in Baldwin.

Een andere traditie die zich in de afgelopen vijf jaar heeft ontwikkeld is de pelgrimstocht naar de Somsen boom die we tijdens de reünie in 1997 bij het *Japikshuis* hebben geplant. Dit is de boerderij waarvandaan de eerste Somsens naar de Verenigde Staten emigreerden in 1851. Op het eind van de zaterdagmiddag kun je een bonte stoet Somsens waarnemen op de doorgaans zo stille landweggetjes richting *Japikshuis*. Allemaal zijn ze steeds een beetje gespannen. Het is dan ook een uiterst ongebruikelijke bijeenkomst. We brengen altijd een paar flessen jenever mee voor de heer



*Bestuursvergadering op de camping:
Vanuit het midden linksom: Ben [396], Margriet [2878],
Jan [679], Gree [53], Johan [1089], Ada [75]
en Theo [227].*

Veerbeek, de huidige bewoner van het Japikshuis. Iedereen hoopt dat hij daarvan wat zal aanbieden. We hebben – optimisten die we zijn – onze glaasjes al zorgvuldig weggeborgen in de broekzakken of de damestasjes.

Vervolgens vindt er na de begroeting immer een semi-officieel gebeuren plaats met een toespraakje door Theo Somsen [227], onze voorzitter. Daarna trekt de hele karavaan naar het weilandje waarin de boom staat. Hoe zou de lindeboom er dit jaar bij staan? En ieder jaar weer is de boom gegroeid, dankzij de goede zorgen van de heer *Veerbeek*. Dan is de blijdschap alom te groot, dat hij een gul gebaar maakt en één van de door ons meegebrachte flessen wil offeren. Het past vervolgens ook geheel in het ritueel dat niemand tegenstribbelt en zo staan we daar dan in de wei bij de boom, vaak omringd door een paar paarden, aan onze glaasjes te nippen.

Tijdens deze gebeurtenis ontstaan de mooiste filosofische beschouwingen. Niemand wil ook eigenlijk dat er een einde aan komt, ook *Veerbeek* en zijn vrouw niet. We blijven maar staan praten en als de glazen nog eens worden bijgevuld, is er voldoende excuus om weer verder te gaan met onze filosofische beschouwingen. Dit is altijd weer een prachtig moment dat zich moeilijk in woorden laat duiden. We hopen het nog vaak te mogen herhalen.

Laten deze laatste woorden een uitnodiging zijn voor de vele Somsens die deze rituelen niet eerder hebben mee gemaakt.

Wél een glaasje meebrengen. ■